

[Melchior]

CD vil gerne medvirke til dette kompleks, også til lovforslag nr. L 226 om de langtidsledige, om hvilket jeg kun vil sige, at det bliver nødvendigt for at administrere denne lovgivning, at der sker en betydelig nedbrydning af faggrænser i dette land, men det skal jeg komme tilbage til; min tid er udløbet.

Vi ønsker bred tilslutning i tinget til disse forslag, og vi vil prioritere bred tilslutning højere end hurtig færdiggørelse, og det gælder især lovforslag nr. L 220. Jeg må indrømme, at hr. Ninn-Hansens bemærkninger om de forberedelser, de enkelte udvalgs- og tingmedlemmer – især ordførere – har kunnet gøre sig, vejer tungt, og derfor håber jeg, ministeren vil indse, at den brede tilslutning og det grundige arbejde er væsentligere end den hurtige færdiggørelse.

Ole Henriksen (SF):

Må jeg lige indledningsvis sige, at jeg glæder mig over, der er nogen, der nu finder ud af, at der foregår lovjaskeri; hr. Melchior var den sidste, der nævnte det, men hr. Ninn-Hansen gjorde det også. Jeg synes, at man skulle lægge sig de ord på sinde selv, næste gang der skal ophøjes mæglingforslag til lov, som bliver gjort inden for 24 timer, og prøve at vurdere det dér i forhold til disse 11 arbejdsdage, der er om et så specifikt emne som dette. Jeg forstår udmærket, at hr. Ninn-Hansen og til dels også hr. Melchior åbenbart er interesseret i at føre problemstillingen hen til september måned for ligesom at koge disse ting sammen med andre storpolitiske sager, der måtte ligge: skatter, boliger osv., men jeg håber da ikke, regeringen går med på at lave en samling af den grund, og jeg håber også, at vi bliver færdige med udvalgsarbejdet angående disse to sager, så de kan blive gennemført, inden folketinget sendes hjem.

Den 19. oktober 1977 fremsatte SF et beslutningsforslag om efterløn, som havde de samme intentioner som dem, ministeren nu har lagt frem. Det var for det første at sikre, at de mennesker, der frivilligt ønskede at træde ud af arbejdet, kunne gøre det. For det andet at det kunne ske fra 60 års alderen, og at de kunne oppebære en efterløn svarende til den aktuelle understøttelsessats.

Det kan derfor ikke undre, at vi ud fra disse hovedprincipper er positivt indstillede

over for de foreliggende forslag, selv om vort eget forslag efter vores mening selvfølgelig er det bedste! men her diskuteres der jo på regeringens præmisser, og så tager vi den debat op.

Ministerens forslag bygger på en selvfinansiering foretaget af arbejdsmarkedets parter. Vi finder det imidlertid urimeligt, at man pålægger lønmodtagerne at medvirke til denne finansiering. Nedslidningen af arbejdskraften er jo først og fremmest et resultat af, at mennesket har været i sin arbejdsgivers tjeneste, såvel private som offentlige arbejdsgivere, igennem et langt liv, og det ville derfor ikke være urimeligt, at arbejdsgiverne fuldt ud finansierede det, når en lønmodtager måtte sige stop.

I den forbindelse er det vel ikke forbigået ministerens opmærksomhed, at danske arbejdsgivere hører til de arbejdsgivere, som sammenlignet med andre lande i Europa betaler mindst til de sociale ydelser for deres ansatte.

Umiddelbart kan det synes rimeligt, at der er indbygget en nedtrappingsordning i dette forslag fra 100 pct. til 80 og 60 pct., indtil man når folkepensionsalderen. Men skyldes denne nedtræpning nu ikke mere den lave folkepension, man har her i landet, end noget rent sagligt? Det vil i hvert fald ikke være usandsynligt, at de mennesker, som kommer på 80 og 60 pct., vil komme til at trække på bistanndsloven, fordi en reduceret efterløn ikke vil slå til, så meget mere som de pågældende jo er tvunget til at forblive i efterlønsystemet, det øjeblik de er trådt ind i det. Det er uforståeligt, at ministeren – og hans embedsmænd måske også – ikke har haft fantasi til at forestille sig, hvorledes man kan træde ud og ind af et sådant system, uden at det skulle kunne skade selve de tidsrammer og reducerede procenter, man her taler om. Det skulle kunne lade sig gøre at træde ind på 100 pct., gå ud igen og så måske tage det sidste år på 60 pct., hvis det er det, man ønsker. Altså uret kunne godt tikke, mens man var trådt ud af systemet; det var der ikke noget i vejen for, men vi ønsker principielt, at man fastholder, det bliver de 100 pct., som kører igennem i hele efterlønsperioden.

Vi har heller ikke de store indvendinger mod, at man ser mere positivt på at få kombineret dette med en eller anden form for deltidsarbejde, og vi ser også meget gerne, at